

*Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne
rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici,
morți în faimă de martiri sub regimul comunist*

ANUL VIETI CONSACRATE

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXI Nr. 1-2 (246-247) ianuarie-februarie 2015

Viața Consacrată: Recunoștință, Pasiune, Speranță

„Aștept ca să treziți lumea”. Papa Francisc

Anul Vieții Consacrate a fost gândit în contextul celor 50 de ani de la Conciliul Vatican II și cu ocazia aniversării a 50 de ani de la publicarea decretului conciliar **„Perfectae caritatis”** despre reînnoirea vieții consacrate.

În acest timp de har, spune Sfântul Părinte Francisc, Ordinele călugărești trebuie **„Să privească trecutul cu recunoștință”, „Să trăiască prezentul cu pasiune” și „Să îmbrățișeze viitorul cu speranță”**.

Pentru întreaga Biserică Catolică și pentru fiecare Eparhie sunt alcătuite programe cuprinzătoare de acțiuni pentru întregul An. Privite doar intențiile, reținem o unitate de activități în cuprinsul întregii Biserici Catolice: un lanț mondial de rugăciuni între mănăstiri, întâlniri internaționale la Roma, organizarea Expoziției internaționale **„Viața consacrată - Evanghelia în istoria umană”**, Congres internațional despre teologia vieții consacrate: **„Reînnoirea vieții consacrate în lumina Conciliului și perspective de viitor”** etc.

Cea de a XIX-a **„Zi Mondială a Persoanelor Consacrate”** a fost sărbătorită în toată Biserica Catolică, la Oradea de către Biserica Catolică de ambele rituri, romano-catolic și greco-catolic, la Mănăstirea franciscană **„Maica Domnului”**, sâmbătă, 31 ianuarie, în prezența celor doi Episcopi, P.S.S. Laszlo Bocskei și P.S.S. Virgil Bercea.

Deschiderea s-a făcut prin procesiunea cu lumânări aprinse, simbolul luminii prin care călugării și călugărițele sunt prezenți în lume. Centrul întregii sărbători a fost Sfânta Liturghie arhierască de la ora 10.00, celebrată de P.S.S. Virgil Bercea. În predică, Preasfinția Sa a numit persoanele consacrate **„mărturisitori ai bucuriei”, „lucrători aleși și trimiși în Biserică și lume”, „lucrători ai bucuriei, ai Evangheliei în zilele noastre”**.

Deși astăzi sunt mai puțin numeroase, vocațiile nu vor lipsi din Biserică; **„semănători”** pentru Vestea cea Bună, care trezește conștiințele și deschide sufletele spre credință și valorile umane tot mai mult uitate, vor fi mereu. Suntem tentați să spunem ca și Cardinalul Henri de Lubac: **„Atunci când (Biserica) pare să dea semen de oboseală, o discrete germinare îi pregătește noi primăveri, și în ciuda tuturor dificultăților pe care le acumulăm, sfinții vor apărea mereu”**.

Pr. Mihai Vătmănelu O.F.M. Conv. a făcut o prezentare a începuturilor vieții consacrate și a adus câteva mărturii ale unor consacrați din zilele noastre. Sr. Ligia Man a vorbit despre **„Maria, modelul vieții consacrate”**.

Sărbătoarea de la Mănăstire s-a încheiat cu un moment cald de apropiere între persoanele consacrate și laici - Călugări, călugărițe și laici, o realitate pentru Anul Vieții Consacrate despre care vom vorbi în numărul viitor.

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre unirea dragostei frățești

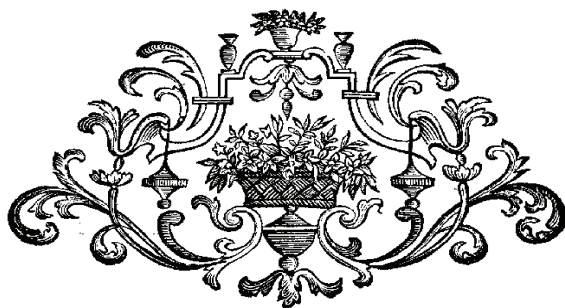
Sfântul Vasile cel Mare spune despre călugări și călugărițe: „Ce și-ar putea omul închipui mai plăcut, mai fericit și mai vrednic de admirat, decât a vedea persoane din diferite neamuri, unite prin aceeași disciplină, încât par a fi un singur suflet?”

Același lucru îl spune și Sfântul Bernard: „Suntem cum trebuie să fim câtă vreme trăim într-o desăvârșită unire unii cu alții, uneltirile dinafară nu ne vor putea face nici o pagubă, dimpotrivă, ele vor contribui la binele și la înaintarea noastră”.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Sfântul Josemaria Escrivá:	
Pentru conștiință.....	4	DRUM (CAMINO).....	12
Maria Rosa Mystica.....	5	<i>In memoriam</i>	16
În post și rugăciune.....	8	Jocul Pollyanei, sau...	
Pagini bilingve.....	10	îndemn la bucurie.....	20

Pentru conștiință

„Cei buni încep întotdeauna...” Sf. Toma de Aquino

Poate am moleșit prea mult în vacanță, ne-am „oxidat” sufletul, l-am făcut să pălească și să se încovoie în nelucrare și dezamăgire, poate l-am înăbușit în păcat. Timp pierdut. Energii risipite, ideal uitat! Poate am fost un dezertor din lagărul spiritului marian: eu, cel *consacrat* prin onoarea și cuvântul meu, lui Cristos și Fecioarei, poate mi-am călcat cinstea și mi-am necinstit angajamentele.

Poate vacanța să fi fost pentru mine un rânjet satanic, aruncat peste programul suflesc și am cedat acestei tactici a iadului.

E urgentă „*o reîncepere*”, e necesară „*oblirea*” mea.

Aici sunt lunile cu ritmul lor, lunile de școală și de carte.

Reîncepe rugăciunea vie, personală, către un Isus viu, personal. Reîncepe lectura meditată; reîncep cumincăările, reîncepe asistența de onoare la Sfânta Liturghie.

Reîncepe o viață mai energică, mai orânduită, mai generoasă, mai lăuntrică, mai pe față. Se poate că-ți lipsește o lovitură de început, o bună mărturisire.

Ridică-te! Credincios nu este acela care nu cade, ci acela care nu-și zidește o hurubă în locul unde a căzut, acela care nu face pact cu prăbușirea

lui morală.

A cădea e omenesc. A te ridica e creștinesc.

Fii creștin!

Execută acest efort moral de ridicare, de îndreptare.

Georges Claude, profesor de la Sorbona, își începu cursul, mai acum doi ani cu vorbele: „Am adus la biruință un mare fapt științific. Am ajuns să pun la dispoziția omului un nou și formidabil mijloc de putere și viteză. *Și totuși, admir de-o sută de ori mai mult la aproapele meu, cel mai mic act moral*”.

Acest *as* al științei vorbește pentru voi, și vorbește cum vă vorbesc și eu în ședințele mariane. Strângeți mereu volanul, atenție la viteza vieții; îndreptați fără istov, ridicați fără preget, *ridică* mereu, *începe* mereu.

Lucrurile mici sunt cele care fac o viață mare; îndreptările neluate în seamă de alții te refac pe tine.

Acțiunile de normalizare, de revenire la matca vieții curate, la ordine, acțiunile acestea te mântuiesc pe tine, acțiunile acestea mici care prețuiesc mai mult decât orice descoperire științifică, deoarece sunt descoperirea *virtuții spirituale* în tine.

Nu deznădăjdui, începe mereu!

Episcop Ioan SUCIU

Maria Rosa Mystica

„Ne dorim ca în anii următori, Preasfânta Fecioară Maria să fie venerată și onorată de toți creștinii sub acest titlu: **Rosa Mystica**”, cerea, la 21 noiembrie 1964, Papa Paul al VI-lea.

Papa Ioan al XXIII-lea, înainte de deschiderea Conciliului Ecumenic Vatican II, a îndemnat Biserica să se roage pentru succesul Conciliului la Rosa Mystica.

Ce a determinat pe Papii secolului al XX-lea, începând cu Pius al XII-lea, să-și pună toată încrederea în ajutorul Sfintei Fecioare, numind-o Rosa Mystica, introducând și recomandând astfel o nouă devoțiune mariană în Biserică?

Totul a pornit de la aparițiile Sfintei Fecioare unei vizionare, Pierina Gili, asistentă medicală în spitalul din Montichiari, o localitate din nordul Italiei. Aparițiile Preacuratei au avut loc de-a lungul mai multor ani, la diferite intervale, din 1947 până în 1976.

Privite cu atenție mesajele Preacuratei, în aparițiile de la Montichiari Sfânta Fecioară continuă mesajul de la Fatima, cerând rugăciunea Rozarului și penitență pentru păcatele lumii și păcătoși.

La prima apariție, în primăvara anului 1947, Sfânta Fecioară s-a arătat Pierinei într-o camera din spital. Era îmbrăcată într-o rochie violetă și purta pe cap un voal alb; era foarte tristă și avea ochii în lacrimi. Sânul era

străpuns de trei săbii mari. Pierinei i-a
(continuare în pag. 6)

cerut rugăciune și pocăință.

A doua apariție a avut loc câteva luni mai târziu, la 13 iulie. Acum era într-o rochie albă împodobită cu trei trandafiri, unul alb, altul roșu, iar altul galben, fiecare având o semnificație, trandafirul alb, spiritul rugăciunii, cel roșu, spiritul de sacrificiu, iar cel galben, spiritual penitenței și al convertirii. Preacurata i-a spus Pierinei: **„Eu sunt Mama lui Isus și Mama tuturor. Domnul m-a trimis să aduc în lume o nouă mărturie de dragoste mariană pentru toate Ordinele și instituturile religioase, bărbați și femei, precum și pentru preoți, promisiunea de a proteja Ordinele care mă vor venera în mod special, creșterea vocațiilor în aceste Ordine și a sfințeniei printre slujitorii Domnului”**.

Sfânta Fecioară a cerut ca ziua de 13 a fiecărei luni să fie sărbătorită ca o Zi Mariană, iar 13 iulie, în fiecare an, să fie zi de Sărbătoare în cinstea ei, Rosa Mystica. Cu îndemnul de a regăsi credința și morala, s-a încheiat această apariție.

A treia apariție a fost în capela spitalului, la 22 octombrie 1947. Vizionara nu era singură, era mult personal, erau și medici. Fecioara a spus Pierinei: **„M-am pus mijlocitoare între Fiul meu Divin și omenire, mai ales pentru sufletele consacrate”**. Și a continuat să vorbească despre păcatele lumii care îl rănesc pe Cristos. În numele tuturor, Pierina a mulțumit Preacuratei care, la dispariție, a

încheiat: **„Trăiește din dragoste!”**

Următoarea apariție a fost în 16 noiembrie 1947. Fecioara a spus Pierinei: **„Domnul nostru nu mai poate vedea atâtea păcate grave vrea să trimită un potop de pedepse, dare eu am intervenit. El este iarăși milostiv, de aceea cer rugăciune și penitență”**. Pierina a răspuns afirmativ, iar Fecioara a cerut preoților un apostolat pentru a opri păcatele oamenilor. A continuat spunând: **„Oricine se va ruga în acest scop va primi binecuvântarea și harurile mele”**.

La 22 noiembrie 1947 Doamna a apărut Pierinei în Bazilica din Montichiari și a cerut din nou rugăciune și pocăință: a accepta în fiecare zi micile cruci în spiritual penitenței. Înainte de a pleca, a spus că la 8 decembrie va apărea din nou și atunci va fi **ora de har**, adică vor avea loc convertiri mari prin Ea și multe inimi vor fi atinse de **Harul divin**.

Înainte cu o zi, la 7 decembrie, a apărut Pierinei tot în Bazilică și i-a spus: **„Aici doresc să fie venerată Rosa Mystica, cu devotement pentru Inima mea”**. Pierinei i-a mărturisit un secret urmând să o anunțe când acel secret va putea fi făcut cunoscut.

În ziua de 8 decembrie, în Bazilică au fost preoți și credincioși, se rugau Rozarul. Fecioara a apărut pe o scară albă. Rochia era împodobită cu trei trandafiri, unul alb, altul roșu și altul galben. A zămbit și a spus:

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

„Eu sunt Neprihănită Zămislire, sunt Maria plină de har, Mama Fiului meu divin Isus”. Coborând câteva trepte, a continuat: „Prin venirea mea la Montichiari doresc să fiu cunoscută sub numele de Rosa Mistyca. Este dorința mea ca în fiecare an la 8 decembrie, la amiază, să fie celebrate *Ora de Har* pentru lume. Multe haruri spiritual și trupești se vor primi prin această devoțiune. Domnul nostru Isus va trimite milă pentru omenire. Papa Pius al XII să facă cunoscut Ceasul de grație în întreaga lume. Dacă cineva nu va putea merge la biserică, dar se va ruga acasă la amiază, va primi harurile. Cei care au păcătuit vor avea caință, vor găsi scara cerească și se vor bucura de protecție și har prin Inima mea”. În urmă i-a arătat Pierinei Inima și a zis: „Uită-te la această Inimă care iubește omenirea atât de mult, dar i se răspunde cu păcate, însă eu pot obține milă prin această Inimă”. Pierinei i-a spus că va reveni atunci când va fi făcut cunoscut secretul.

Pierina s-a retras într-o mănăstire și după 19 ani, în duminica de după Paști, la 17 aprilie 1966, în Fontanelle, la 2-3 km de Montichiari, Fecioara a apărut ținându-și promisiunea. Acolo era o fântână, apa căreia Preacurata a atins-o de două ori cu mâinile și a spus: **„Fiul meu divin m-a trimis aici pentru a dăruî puterea vindecării acestei ape. Vreau ca bolnavii să vină la acest loc miraculos, să ceară mai întâi iertare**

pentru păcate, apoi să folosească apa cu încredere și dragoste. Pelerinii să ducă apa și acasă pentru scopuri pioase și vindecări”.

După cum a fost descrisă Sfânta Fecioară de vizionară, s-a făcut o medalie și s-a sculptat o statuie.

Mons. Abato Francesco Rossi, vicarul din Montichiari (1949-1971) este sigur de autenticitatea viziunilor. Papa Pius al XII a primit-o în audiență pe Pierina și a binecuvântat-o.

Statuia **„Maria Rosa Mystica”** este astăzi în multe biserici, în jurul ei sunt întotdeauna persoane în rugăciune. Și **„Maria Rosa Mystica” - Trandafirul Tainic** – le primește cu dragoste.

Ne despărțim greu de imaginea Mariei Rosa Mystica; este între noi așa cum a dorit să fie în gândul, inima și viața noastră. Chipul sfânt e numai iubire și înțelegere, haina albă, până la pământ, are peste ea o mantie tot albă, tivită cu auriu. Mantia coboară de pe cap și pe piept are prinși cei trei trandafiri în cele trei culori amintite: alb, roșu și galben. Mâinile îi sunt împreunate în rugăciune și țin între ele un Rozar.

Printr-un miracol, pentru că refuz să spun întâmplare, statuia **„Maria Rosa Mystica”** este acum și în familia noastră. Simțim că așa a trebuit să fie. Și Preacuratei îi simțim grija și ocrotirea.

Otilia BĂLAȘ

În post și rugăciune...

Motto: „După ce a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, în cele din urmă i s-a făcut foame” (Mt. 4,2).

Există o zi din calendar, Miercurea Cenușii pentru ritul latin și prima zi din Post pentru ritul greco-catolic, care marchează ca o poartă intrarea în Postul Mare.

În „Mesajul Sfântului Părinte Papa Benedict al XVI-lea pentru Postul Mare 2009”, acest Post *„constituie un drum de cel mai intens antrenament spiritual”*. Și Sfântul Părinte amintește cele trei practici de pocăință în pregătirea pentru Învierea Domnului: *rugăciunea, pomana și postul*.

Textele pascale ne spun că postul: *„alungă nelegiuirile, spală orice vină, celor căzuți în păcat le redă nevinovăția și celor întristați bucuria, stinge dușmăniile, aduce înțelegerea, frânge silnicia”* (Vestirea Solemnă a Învierii).

Sfânta Scriptură și tradiția creștină ne învață că valoarea postului constă în evitarea păcatului. Noul Testament stigmatizează atitudinea fariseilor: respectarea cu scrupulozitate a prescrierilor impuse de Lege, în timp ce inima este departe de Dumnezeu.

Sfântului Părinte ne cere să renunțăm la egoism și să ne deschidem inima spre Dumnezeu și aproapele. Pentru familie și comunitate, să aibă întâietate Sfânta Liturghie și Sfânta Euharistie, rugăciunea, iubirea și reculegerea. În acest climat de pocăință, însoțiți de Preacurata, să trăim Postul Mare.

Noi, greco-catolicii, începem, dar și continuăm postul și rugăciunea. Ca răspuns la proiectul de lege 368/2007, care *„urmărește o nouă desființare a Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică”*, I. P. S. Lucian, Arhiepiscop Major, a cerut întregii noastre Bisericii ajun și rugăciune în 11 februarie 2009, ziua primei apariții a Sfintei Fecioare la Lourdes. Nedreptățile continuă să lovească Biserica Română Unită cu Roma. Postul Mare fiind un timp de sfințenie și de rugăciune, să unim în aceste zile rugăciunea noastră pentru Biserica Greco-Catolică cu toate rugăciunile rostite, în suferințele închisorilor, de Episcopii și preoții greco-catolici, ca: *„Să le dăruiască Domnul tuturor celor ce au greșit, pocăință adevărată și părintească iertare...”*. Având libertate de la Revoluția din 1989, dar fără să ni se recunoască drepturile: *„Fă, Doamne, să rodească comoara scumpă a anilor petrecuți aici, împreună cu Tine, să rodească îmbelșugat pentru renașterea Bisericii noastre, renăscută în durerile marii încercări...”* („Memoriile Cardinalului Dr. Iuliu Hossu”, p.65 și 356).

Poem

Oamenii sunt adesea neînțelegători,
iraționali și egoiști,
Cu toate acestea, iartă-i!

Dacă ești bun, oamenii te pot acuza
de egoism și intenții ascunse...
Cu toate acestea, fii bun!

Dacă ai succes, poți câștiga prieteni
falși și dușmani adevărați...
Cu toate acestea, caută succesul!

Dacă ești cinstit și sincer, oamenii
te pot înșela...
Cu toate acestea, fii cinstit și sincer!

Ceea ce construiești în ani, alții pot
dărâma într-o zi...
Cu toate acestea, construiește!

Dacă găsești liniștea și fericirea,
oamenii pot fi geloși...
Cu toate acestea, fii fericit!

Binele pe care îl faci azi, oamenii
îl vor uita mâine...
Cu toate acestea, fă bine!

Dă-i lumii tot ce ai mai bun și
poate nu va fi niciodată de ajuns...
Cu toate acestea, dă-i lumii tot ce ai mai bun!

La urma urmei, este între tine și Dumnezeu...
N-a fost niciodată între tine și ei, oricum.

Maica Tereza de Calcutta

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie, Blaj

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Chers amis,

J’ai voulu faire partager ma joie au prêtre qui avait célèbre, il parlait français. Il n’en sembla pas émus plus que ça. Je demandais si se pouvais trouver la paroisse un lieu pour dormir. Il me dit qu’il allait trouver quelqu’un qui s’occuperait de moi. Je me garai dans un coin du cloître que je pense être celui de la cathédrale. On allait et venait autour de moi, sans prêter attention à ce vagabond?..., ce pèlerine?..., ce mendiant? allez savoir.

Des soutanes noires, j’ai même cru en apercevoir une lisère violet s’engouffraient dans des salles laterals, pour aller dîner sans doute, donc pas question de se laisser distraire par un malotrus. Finalement une famille de bons pratiquants, très certainement vint dans ma direction accompagnée d’un prêtre. Je m’adressai à eux. Le monsieur tout d’abord fit semblant de ne pas comprendre alors qu’il s’exprimait très bien en français. Je me dit que je ne pouvais dormir ici, qu’il me suffisait de continuer mon chemin de prendre le pont neuf et que de l’autre côté je trouverais beaucoup d’établissements spécialement conçus pour accueillir des gens comme moi et pas chère du tout. Je le remerciai chaleureusement et nous fîmes un bout de chemin ensemble, chacun sur son trottoir. De l’autre côté de Tisza s’étend une zone très plaisante de parcs et de grandes avenues bordées d’hôtels 4 et 5 étoiles. Je demande à l’un des très rares passants où se trouve le terrain de camping.

(à suivre)

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Dragi prieteni,

Am dorit să împărtășesc bucuria mea preotului care celebrase Liturgia, el vorbea franceza. Dar nu părea prea emoționat. L-am întrebat dacă la parohie nu se putea găsi un loc de dormit. Mi-a spus că merge să găsească o persoană care se va ocupa de mine. Mă voi adăposti într-un colț al Mănăstirii, mă gândeam că va fi ceva asemănător celui de la Catedrală.

În jurul meu era un du-te-vino, fără ca nimeni să dea atenție acestui Vagabond?... Pelerin?... Cerșetor? Dați-vă seama...

Între sutanele negre, am crezut că zăresc și ceva violet, care s-a pierdut în sălile laterale, desigur, pentru cină, deci nu era potrivit să se distreze cu un bădăran ca mine.

În sfârșit, o familie de practicanți, ne-ndoielnic, venea în direcția mea însoțită de un preot. M-am adresat lor. De la început, domnul părea că nu înțelege nimic, dar apoi a vorbit foarte bine în franceză. Mi-au spus că nu puteam dormi aici, că e suficient să-mi continui drumul și să trec podul nou de cealaltă parte a Tisei, unde voi găsi multe locuri de cazare pentru persoane ca mine, și nu prea scumpe. Le-am mulțumit călduros și am făcut o bucată de drum împreună, fiecare pe trotuarul său.

De cealaltă parte a Tisei se întinde o zonă plăcută de parcuri și de mari bulevarde mărginite de hotelurile de 4 sau 5 stele. Eu am întrebat unde pot găsi campingul.

(va urma)

Sfântul Josemaria Escrivá: DRUM (CAMINO)

Dragi cititori, vă propunem începând cu acest număr al revistei „Calea Desăvârșirii”, drumul, calea către desăvârșirea spirituală oferită de sfântul spaniol Josemaria Escrivá de Balaguer.

Apărută la Madrid în 1939, această carte micuță ca format, dar de o mare valoare, tradusă în nenumărate limbi și tipărită în milioane de exemplare este ceea ce însuși Sf. Josemaria ne spune în „Cuvânt înainte al autorului”:

„Citește fără grabă aceste sfaturi.

Meditează cu luare aminte aceste cugetări,

sunt lucruri pe care ți le spun la ureche,

destăinuindu-ți-le ca prieten, ca frate,

ca părinte.

Și aceste destăinuiri Dumnezeu le ascultă.

Nu-ți voi povesti nimic nou.

Îți voi răscoli amintirile,

pentru a trezi câte un gând

care să te rănească:

și astfel să-ți îmbunătățești viața

și să te îndrepti pe drumuri de rugăciune

și de Iubire.

Și să reușești să fii un suflet de dreaptă judecată”.

Dumnezeu a lucrat în inima

acestui fiu al Său, născut la 9 ianuarie 1902 la Barbastro, Spania, chemând-o spre Iubire și dăruire încă din adolescență. La 15-16 ani, Josemaria Escrivá se hotărăște să devină preot. În 1918 începe studiile eclesiastice la Seminariul Logroño, apoi la Seminariul Sf. Francisc de Paola din Zaragoza. Tot la Universitatea din Zaragoza a studiat Dreptul Civil. Slujirea sacerdotală a început-o în parohia Perdiguera, continuând-o în Zaragoza. În 1927 se mută la Madrid, unde își concentrează toată atenția asupra celor săraci, lipsiți de ocrotire din cartierele periferice și în special asupra bolnavilor incurabili și muribunzilor din spitale.

A preluat misiunea de capelan la „Patronato de Enfermos”, operă socială a „Doamnelor Apostolice a Sfintei Inimi” și a fost profesor la o academie universitară.

În anul 1928 Dumnezeu îl cheamă la o misiune specială – realizarea unei asociații – care este de fapt un drum nou în credință a celor mulți în scopul mântuirii. Josemaria Escrivá a fondat astfel „Opus Dei”, chemând persoane din toate clasele sociale să caute sfințenia, să practice apostolatul prin sfințirea la locul de muncă, în mijlocul lumii, fără schimbarea stării.

În 1934 este numit Rector al Patronatului Sfintei Elisabeta.
(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

Ca preot, îndeplinindu-și misiunea sacerdotală în timpul războiului civil spaniol, și-a riscat serios viața pentru salvarea sufletelor, atât la Madrid cât și la Burgos.

În 1943 fondează Societatea Sacerdotală a Sfintei Cruci, legată de Opus Dei, iar în 1946 se mută la Roma unde rămâne tot restul vieții, desfășurând o activitate complexă. A fost consultant al Comisiei Pontificale pentru interpretarea autentică a Codului de Drept Canonic și al Sfintei Congregații a Seminarilor și Universităților; Prelat de onoare al Sanctității Sale; Academician „ad honorem” al Academiei Pontificale Romane de Teologie și mare Cancelar al Universităților din Navarra (Spania) și Piura (Peru).

A murit în 1975, după o viață oferită lui Dumnezeu, pentru Biserică și Papa, pentru convertirea cât mai multor suflete.

Sfântul Părinte Ioan Paul al II-lea l-a canonizat în 6 octombrie 2002.

A scris cărți de spiritualitate spre luminarea cât mai multor oameni într-un stil simplu, direct, mărturisind „Adevărul” pe care l-a cunoscut prin har ceresc.

În timpul vieții i-au apărut volumele: „Drum”, „Sfântul rozariu”, „Cristos e cel ce trece”, iar postum: „Prietenii ai lui Dumnezeu”, „Calea Crucii”, „A iubi Biserica”, „Brazda și Forjă” și volumul de interviuri acordate presei „Convorbiri cu Mons.

Escrivá de Balaguer”.

„DRUM” - este o carte pe care însuși autorul ne îndeamnă „să o punem în cât mai multe mâini fiindcă astfel se va lipi de multe inimi divina noastră nebulie de a vorbi cu Cristos”. Aceasta a fost și dorința mea, după ce am început s-o citesc, s-o împărtășesc cu cât mai mulți din cei pe care-i cunosc. Să nu mă bucur doar eu de acest dar.

Încerc să vă trezesc curiozitatea enumerând capitolele sale: CARACTER, ÎNDRUMARE, RUGĂCIUNE, SFÂNTA CURĂȚIE, INIMĂ, MORTIFICARE, POCĂINȚĂ, EXAMEN DE CONȘTIINȚĂ, HOTĂRÂRI, SCRUPULE, PREZENȚA LUI DUMNEZEU, VIAȚĂ SUPRANATURALĂ, MAI MULT DESPRE TRĂIEREA INTERIOARĂ, LÂNCEZEALĂ, STUDIU, FORMARE, PLANUL SFINTENIEI TALE, IUBIREA DE DUMNEZEU, DRAGOSTE FRĂȚEASCĂ, MIJLOACELE, FECIOARA, BISERICA, SFÂNTA LITURGHIE, ÎMPĂRTĂȘIREA SFINȚILOR, DEVOȚIUNI, CREDINȚĂ, SMERENIE, ASCULTARE, SĂRĂCIE, DISCREȚIE, BUCURIE, ALTE VIRTUȚI, FRĂMÂNTĂRI, LUPTA INTERIOARĂ, SFÂRȘIT DE VIAȚĂ, VOINȚA LUI DUMNEZEU, PREAMĂRIREA LUI DUMNEZEU, PROZELITISM,

(continuare în pag. 14)

LUCRURI MĂRUNTE, TACTICĂ, COPILĂRIE SPIRITUALĂ, VIAȚĂ DE COPILĂRIE, CHEMARE, APOSTOLUL, APOSTOLATUL, PERSEVERENȚĂ.

Începem, în acest număr să vă prezentăm câteva din aceste bijuterii de esență de har. La capitolul „**CHARACTER**” - suntem, chiar de la început „sfătuiți” spre împlinirea prin formare, zi de zi, a menirii noastre:

„1. Viața ta să nu fie stearpă. Fii de folos. Lasă ceva în urma ta. Luminează cu candela credinței și a iubirii tale. Șterge, cu viața ta de apostol, dâra vâscoasă și murdară pe care au lăsat-o semănătorii necurați ai urii. Și aprinde toate drumurile de pe pământ cu focul lui Cristos pe care-l porți în inimă”.

Sfaturile pe care Sf. Josemaria Escrivá ni le dă sunt simplu de împlinit. Ne cere seriozitate, cumpătare, seninătate, gravitate, lectura Sfintelor Scripturi, ne recomandă:

„11. Voință. - Energie. - Exemplu. - Ceea ce trebuie făcut se face..... Fără ezitare.... Fără ocolișuri.....

12. Întărește-te în fața obstacolelor. Harul lui Dumnezeu nu-ți va lipsi: „inter medium montium pertransibunt aquae !” - vei traversa munți !.

13. Ce contează că pentru moment trebuie să-ți micșorezi activitatea dacă apoi, ca un resort

ce a fost comprimat, vei ajunge incomparabil mai departe decât ai visat ?

14. Nu-ți pierde energia și timpul, care sunt de la Dumnezeu, azvârlind cu pietre în câinii care te latră pe drum. Disprețuiește-i.

15. Nu-ți lăsa treburile de azi pe mâine.

16. Să fii unul din mulțime? Tu...la grămadă ? Dar te-ai născut pentru a fi un conducător ! Printre noi nu-și au locul cei mediocri. Smerește-te și Cristos te va înflăcăra din nou cu Iubire”.

Ne vorbește Sf. Josemaria de acest „foc al lui Cristos” care este în noi, care ne face să fim ceea ce Dumnezeu a gândit pentru ființa noastră și pentru a realiza acest vis al Lui, noi trebuie să știm să trudim. Zilnic. Acest minunat îndreptar care este cartea „**DRUM**” - ne va fi o lumină pe cale.

„39. Rugați-vă să nu vreau să mă mulțumesc niciodată cu ceea ce este ușor de făcut”. - Eu m-am rugat. Acum rămâne ca tu să te străduiești să îplinești această frumoasă intenție.

40. Credință, bucurie, optimism. - Dar nu nechibzuință de a închide ochii în fața realității”.

Mirela FILIMON

Drum, Ediția a II-a retradusă după a III-a ediție spaniolă, Galaxia Gutenberg, 2011

Invitație:

Întâlnirea Eparhială a Familiilor

Dragii mei,

„Viitoarea evanghelizare depinde în mare parte de Biserica domestică”, spunea Sfântul Papă Ioan Paul al II-lea, iar Exortația apostolică Familiaris consortio (49) afirmă: „Familia creștină este inclusă în așa măsură în misterul Bisericii, încât ia parte, în felul ei, la misiunea de mântuire proprie Bisericii.

În plus, între 4 și 25 octombrie 2015 a va avea loc la Roma cea de-a XIV-a Adunare Generală Ordinară a Sinodului Episcopilor, convocat de Papa Francisc, pe tema Vocația și misiunea familiei în Biserică și în lume.

Atunci când o familie trăiește unitatea și comuniunea, devine o răspânditoare a comuniunii Sfintei Treimi și a legământului dintre Cristos și Biserică, a cărei imagine ea este.

Ținând cont de acestea, împreună cu părintele Mihai Tegzeș și cu părintele Mihai Vătămănelu, am dorit pentru Eparhia noastră o întâlnire a familiilor. Prin urmare, vă invităm la întâlnirea Eparhială a Familiilor care va avea loc la Mănăstirea Maica Domnului din Oradea, **duminică 22 martie 2015.**

Ne dorim ca această primă întâlnire a familiilor din Eparhia de Oradea să fie un prilej de comuniune și de har în Domnul.

+ Virgil BERCEA

***In memoriam* Doamna Profesoară Viorica Lascu**

1919-2015

Privind în urmă o viață de om, am găsit potrivit pentru Doamna Profesoară Viorica Lascu câteva cuvinte care i-au conturat întregul drum, izvorul lor fiind credința: **„A îndrepta fața oamenilor către Dumnezeu , a le apăra ființa de tristețe, de urât și de disperare și a-i învăța să trăiască bucuria”.**

Credința este un dar. Odată primită, este trăită și mărturisită, naște în suflet dorul perfecțiunii și încredințarea totală în voia lui Dumnezeu care ne însoțește în toate momentele vieții.

Primirea acestui „dar” o asociez imaginii dintr-un tablou: un sfânt franciscan stă în genunchi cu mâinile goale întinse în fața lui Dumnezeu ca să primească „darul credinței”. Doamna Viorica Lascu a avut „ceasul” ei pentru „dar”, de care a avut grijă ca să nu devină un „talant” îngropat. Și nu a devenit.

Model de viață creștină de-a lungul întregii vieți, fidelă Bisericii sale Greco-Catolice, Doamna Profesoară Viorica Lascu a fost în mijlocul ei în anii mulți ai rezistenței. Lumina Micii Rome, bogăția ei spirituală și culturală s-au vrut stinse în 1948, dar intelectualii Blajului și absolvenții Școlilor din Blaj - Fântâni ale darurilor - au preluat toată această lumină, i-au dat viață și au transmis-o generațiilor noi. Tăria credinței acestora, printre care este și Doamna Lascu, a fost așa de mare, încât chiar și în tragedia pe care o trăia Biserica noastră, ea era la

aceeași înălțime. Erau generațiile formate de Sfinții Martiri ai Bisericii noastre, Ioan Suciu și Alexandru Todea.

Sunt deci multe motive care l-a determinat pe Papa Ioan Paul al II-lea, în 2003, să-i acorde Doamnei Viorica Lascu titlul de „Cavaler al Ordinului Sfântului Silvestru, Papă”, iar pe Papa Francisc, în 2013, să-i atribuie distincția „Crucea pentru Biserică și Pontif”.

Doamna Viorica Lascu a fost fiica preotului greco-catolic Alexandru Borza, profesor la Universitatea din Cluj, întemeietorul Grădinii Botanice din Cluj. Familia Doamnei era din Blaj și avea în urmă generații de preoți și intelectuali devotați Bisericii Greco-Catolice.

Profesoară universitară, a predat italiana la Universitatea Babeș-Bolyai. Peste timp, unul din foștii săi studenți mărturisește cum Doamna i-a destăinuit că înainte de a-și începe cursurile, șoptit, își binecuvânta studenții. Cunoșcătoare profundă a valorilor umaniste, a știut să le prezinte tinerilor, poate uneori chiar și fără cuvinte, și să-i ajute, prin ele, să descopere noblețea spiritului. Aceste valori valabile în orice timp sunt sprijin în efortul de a discerne Binele de Rău și Adevărul de Minciună. Odată ajunși aici, orizonturi noi li se deschideau tinerilor în față, urâtul și cenușiul vieții putea fi depășit.

În timp ce ne erau închise bisericile, Episcopii și preoții ne erau

(continuare în pag. 17)

prin temnițe, Doamna Profesoară Lascu era mereu deschisă speranței, îl făcea vizibil pe Cristos Împărăția Sa și Biserica Unită”, pentru că prin ceea ce suntem în societate, suntem imaginea Bisericii noastre.

De la mărturisitoare a credinței în vremurile nedreptei persecuții, după obținerea libertății Bisericii în 1989, Doamna Profesoară s-a angajat în munca nespus de grea a rezidirii Bisericii. Nu și-a privit vârsta niciodată, lucra cu entuziasm tineresc, cu dăruire totală. Ar fi dorit să-i vadă uniți pe toți greco-catolici în efortul de a repune Biserica în dreptul de a-și îndeplini misiunea data de Dumnezeu, fără a întâmpina la fiecare pas obstacole omenești. Doamna vorbea de o datorie de conștiință a fiecărui greco-catolic, de imposibilitatea de a sta deoparte, chiar și bolnavii putând să-și ofere suferințele lui Dumnezeu, pentru Biserică.

Mi-e greu sufletul când scriu despre Doamna Viorica Lascu, ne-a fost apropiată familiei. În urmă cu mulți ani, în clandestinitatea Bisericii, Părintele Alexandru Borza ne-a botezat pe unul dintre copii. Nu s-a rămas doar la Sacrament, Doamna Lascu îi privea viața și se bucura pentru reușitele profesionale, se bucura și era fericită știindu-l fiu al Bisericii Greco-Catolice: „Nu putea fi altfel, e botezat de tatăl meu!”, obișnuia să spună.

Mai în urmă cu un an și ceva Doamna a dorit să știe câte zile a trăit, atunci băiatul nostru a făcut calculul, au

fost 33.969 de zile!!! Zeci de mii de zile de credință, de rugăciune, de consfințire la Inima Preacuratei, fiind marianistă, de iubire și de muncă pentru Biserica Greco-Catolică. Și pentru oameni. Blândă și bună, Doamna Lascu visa la o societate fără invidie, ură, nedreptate și violență. Singurul adevăr pentru o viață frumoasă și cinstită, spunea Doamna, este trăirea Evangheliei.

Doamna Profesoară Viorica Lascu s-a simțit legată de mica noastră revistă, „Calea desăvârșirii”, citea în întregime fiecare număr și, un timp, a scris articole pentru noi, iar când nu a mai scris, avea o îndrumare și un cuvânt bun de încurajare.

S-a stins din viață la 27 ianuarie, cu câteva zile în urmă. Blajul și-a primit fiica ca să aștepte acolo, între Sfinții lui, ziua mare a Învierii. Rugăciunile P.S.S. Florentin Crihălmeanu i-au însoțit drumul de la Cluj la Blaj, unde, în Catedrală P.S.S. Claudiu Pop și PSS. Mihai Frățilă au oficiat serviciul religios al înmormântării în prezența Eminenței Sale Cardinal Lucian Mureșan.

Mons. Vladimir Ghica ne îndeamnă că atunci când ne copleșește dorul de cei „plecați”, îi putem regăsi în rugăciune: „Fie ca toți cei care ar avea nevoie de mine să mă aibă în chip nevăzut - prin rugăciune - alături de ei”.

O facem și noi: „Cu sfinții odihnește, Cristoase, sufletul adormitei servei Tale și umbra morții o preschimbă în zorii mântuirii”.

Otilia BĂLAȘ

Papa Ioan Paul al II-lea (XIV)

Vizita triumfală a Papei Ioan Paul al II-lea în Polonia a convins chiar și pe cei care nu se voiau convingi că prin persoana noului Papă, pe scena lumii, a apărut o nouă și puternică forță.

În primul său an de pontificat Papa Ioan Paul al II-lea a făcut schimbări importante în ceea ce privește relația Papalității cu lumea și puterile lumii.

La 2 octombrie 1979 Ioan Paul al II-lea asistă la cea de-a 34-a Adunare Generală a O N U. În tot timpul zborului Papa a lucrat asupra discursului - avea două variante, în una Cardinalul Casaroli a pus în paranteză critica la adresa URSS și a altor țări comuniste, tot în paranteză erau puse și problemele referitoare la drepturile omului și libertatea religioasă, Cardinalul susținând că aceste probleme puteau fi discutate pe cale diplomatică. Papa a refuzat această variantă care ar fi lipsit discursul său de esență.

Ioan Paul al II-lea a ales varianta Pr. Schotte, în care adevărurile erau spuse direct, chiar mai mult, la intrarea în sediul ONU a cerut ca însuși Părintele să-i ducă textul - mesajul era clar: „Sfântul Părinte dorește ca dumneavoastră să-i duceți textul”. În felul acesta Papa a transmis un semnal către Curia Romană: **„sfaturile directe, deschise sunt acceptate oricând în pontificatul său, dar cu problema drepturilor omului și a libertății religioase nu e de glumit”** (George

Weigel, „Martor al speranței - Biografia Papei Ioan Paul al II-lea-1920-2005”, Galaxia Gutenberg, p. 385).

Cu Rozarul în mâini, Papa a vorbit la Organizația Națiunilor Unite împiedicând o forță interioară data de credință, a vorbit despre drepturile fundamentale ale omului, inclusiv libertatea religioasă, a oferit o nouă putere catolicismului și a pus în atenție importanța ecumenismului.

Dacă vizita Papei în Polonia a îngrijorat profund puterea comunistă din URSS și Europa de Est, motivele îngrijorării se arată acum tot mai evidente, orizontul dinspre Răsărit începea să se lumineze, speranța libertății avea deja temei.

Cuvântul Papei - discursuri, predici, intervenții -, cuvântul de la audiențele generale de miercuri, toate străbat pământul. Radio Vatican, Europa Liberă, BBC, și altele îl fac cunoscut, îl reiau, îl transmit și îl retransmit. „Solidaritatea” clandestină din Polonia găsește în vorbele Papei încurajarea necesară, chiar și atunci când Papa vorbește doar despre libertate. Părintele Popieluszko în predicile sale critică regimul comunist, Biserica Catolică din Polonia a devenit purtătoarea de cuvânt a libertății, Lech Walesa atrage privirile lumii, cu deosebire a Estului, și face posibilă regăsirea speranțelor pierdute.

(continuare în pag. 19)

Observatorii de atunci au remarcat, remarcă și cei de astăzi că alegerea de Papă a lui Karol Wojtyła a marcat o răscruce în istoria lumii.

La 1 decembrie 1989 Ioan Paul al II-lea îl primește la Vatican pe Mihail Gorbaciov, reprezentant al umanismului ateu, care dorea să vorbească cu cel mai important reprezentant al umanismului creștin. Gorbaciov nu se apropia cu nimic de răceala liderilor sovietici stalinști, nu avea înflăcărea revoluționară a bolșevicilor. La intrarea în Vatican, George Weigel încearcă să-i pătrundă gândurile: „Poate că în acel moment Gorbaciov însuși începuse să se îndoiască de posibilitatea reformei comunismului. Poate că începuse să înțeleagă că nu poate să existe o *perestroika* (restructurare) autentică, fără o mai mare *glasnost* (deschidere), căci o mai mare deschidere ar fi însemnat sfârșitul poziției de monopol pentru partidul comunist” (Op.cit., p.667).

Intrarea în Vatican a lui Gorbaciov era un moment istoric și, conștient de aceasta, nu prea era în apele lui. Imaginile televizate surprind disconfortul, tensiunea și nesiguranța. Și Papa era implicat emoțional. S-au retras în biblioteca papală doar ei doi. Papa se întreba: „Cine este acest om? În ce crede? Cum își justifică credințele?”

Gorbaciov își amintește că Papa i-a vorbit despre „crezul său

european” și despre convingerea în că noua Europă „de la Urali la Atlantic”, trebuie să revină normalitatea.

Nu peste mult timp Gorbaciov avea să afirme: „Nimic din ceea ce s-a întâmplat în Europa de Est, spunea Mihail Gorbaciov, în 1992, în decursul ultimilor doi ani, n-ar fi fost posibil fără acest Papă, fără marele rol - chiar politic - pe care l-a jucat pe scena internațională”.

La rândul său, Papa i-a schițat portretul lui Gorbaciov: „Păstrez o amintire foarte puternică și exacta a întâlnirii mele cu Mihail Gorbaciov, când a venit aici, în vizită. Cred că este un om principal și foarte bogat din punct de vedere spiritual. Un personaj charismatic, care a avut, fără nici o îndoială, o influență hotărâtoare asupra evenimentelor din Europa de Est. Nu se declară credincios, dar am vorbit despre marea importanță pe care o atribuia rugăciunii, dimensiunii interioare a omului. Cred că, într-adevăr, întâlnirea noastră a fost ursită de către Providență” (Jean-Bernard Raimond, „Ioan - Paul II, un Papă în inima istoriei”, Prietenii Cărții, București, 2000, p.165).

Înțelesul istoric al întâlnirii dintre Papa Ioan Paul al II-lea și Mihail Gorbaciov nu-și va pierde niciodată importanța. Mai trebuie reținut ceva: în Papa Ioan Paul al II-lea, Mihail Gorbaciov a cunoscut „un preot care a îndeplinit și rolul de om de stat, iar nu un om de stat devenit preot”. (va urma)

Jocul Pollyannei, sau... îndemn la bucurie

Pollyanna este eroina cărții cu același nume de Eleanor H. Porter, una din cele mai renumite scriitoare americane de la începutul sec. XX.

Lecția de viață pe care ea ne-o dă ne este de mare folos fiecăruia dintre noi.

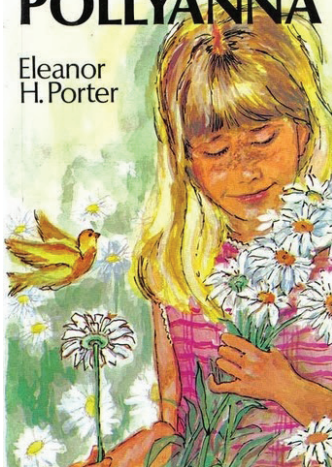
Fetița Pollyanna, căreia-i murise mama când era foarte mică, este crescută de tatăl ei, preot, în bucurie sufletească, dar sărăcie materială. Hăinuțele și jucăriile, chiar mâncarea erau asigurate din pachetele pe care *Asociația Doamnelor Caritabile* i le oferea. Odată, când Pollyanna își dorea foarte mult o păpușă, a primit un colet care conținea o pereche de cârje. Dezamăgirea până la lacrimi a fetei, l-a făcut pe bunul său tată să inventeze JOCUL. Acest **joc** avea să ferească toate personajele cărții, și, dacă dorim să-l jucăm, și-l vom juca bine, poate să ne ajute și pe noi să ne bucurăm în momentele grele.

Tatăl i-a explicat fetei că trebuie să fie bucuroasă fiindcă nu are nevoie de acele cârje. El i-a mai spus că vor juca de acum un joc. Când vor fi necăjiți, nemulțumiți de situațiile în care se află, să caute imediat motivul pentru care să se poată bucura **fiindcă el există**. *Dumnezeu ne-a cerut în Sfintele Scripturi de 800 de ori să fim bucuroși și să ne veselim, iar dacă El s-a ostenit să ne spună de atâtea ori acest lucru ar trebui să-l și facem.* Fetița Pollyanna a rămas orfană și de tatăl ei la vârsta de 9 ani și a ajuns să fie crescută de o mătușă ursuză.

Cum a reușit ea să fie mereu veselă, entuziasă și să-i umple de bucurie pe toți cei din jur, rămâne să descoperiți citind cartea aceasta fermecătoare.

POLLYANNA

Eleanor
H. Porter

M.M.F.

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)